

i Lovforslagets Grundtanke, forekommer det mig, at der vel kan reises Tvivl, om man ikke er gaaet vel vidt i Gjennemførelsen af denne Tanke paa enkelte Punkter. Jeg skal først henlede Opmærksomheden paa den sidste Paragraf, fordi det forekommer mig, at den høitærede Finanzminister tilkjendegav, at der fra hans Side i og for sig ikke var Noget til Hinder for at sætte en vis Frist, for inden Loven skulde have Gyldighed overfor de paaagjældende Invalidier, altsaa for saa vidt en Forandring af Lovforslagets § 4. Det forekommer mig nemlig, at det, saaledes som den er affattet, ikke kan negtes, at man kunde komme til at gjøre Uret. Paragrafen gaar ud paa, at Loven strax skulde finde Anvendelse paa alle Sager, som ikke ere endelige afgjorte eller paadømte, medmindre Stævning har været forkyndt for Finanzministeren inden den 1ste Oktober 1888. Denne Dato er nu passeret, og det vil med andre Ord sige, at Lovens Bestemmelser skulle komme til Anvendelse paa alle dem, der maatte anse sig berettigede til at faae Invalidforsørgelse, selv om de ogsaa maatte allerede have paataalt Sagen, men efter den 1ste Oktober. Nu er det min Mening, at de Personer, som have sat Sagen i Bevægelse, som have reist deres Sag, inden Loven udkom, maa være berettigede til at faae Spørgsmaalet om deres Krav afgjort i Genhold til den Lovgivning, som gjaldt, da de overhovedet satte Sagen i Bevægelse. Jeg tror, det vilde være stridende imod almindelige Rettsregler at give nye Love af den Art tilbagevirkende Kraft, hvad Følgen vilde blive af § 4. Retstilstanden, saaledes som den er nu, er jo den, at naar en Person overhovedet maa erkendes at være berettiget til Invalidforsørgelse og alt har været det i flere Aar, saa skal der ogsaa tillægges ham Ret til at faae denne Invalidforsørgelse flere Aar tilbage i Tiden. Saaledes er den nugjældende Lovgivning fortolket af Domstolene, og man maa altsaa sige, at det er den nuværende Retstilstand. Men den Invalid, som altsaa staar paa dette retlige Standpunkt, og i Genhold dertil har anlagt Sag ved Domstolene, bør man ikke ved en ny Lov fratage Noget af, hvad der tilkom ham i Genhold til den Ret, som gjaldt, da han reiste sin Sag. Dette Punkt antager jeg imidlertid, efter hvad jeg hentydede til, at den høitærede Finanzminister har udtalt, for saa vidt som jeg opfattede ham, at man nok vil kunne komme over. Men der er nogle andre Punkter, som jeg som sagt vil henlede Opmærksomheden paa. Det hedder i § 2, at Ansøgeren, naar han erkendes berettiget til Forsørgelse, faar saadan Forsør-

gelse fra den 1ste i den paa Andragendets Indgivelse følgende Maaned at regne. I § 1 hedder det imidlertid, at Retten til at indtræde eller gjenindtræde i Nydelse af Invalidforsørgelse eller til at flyttes op i en høiere Invalidafdeling i Genhold til den gjældende Lovgivning er betinget af, at den paaagjældende til vedkommende administrative Myndighed indgiver skriftligt Andragende, ledsaget af fornødne Oplysninger. Er det nu Meningen i § 2, at Retten skal regnes fra den Tid, da Andragendet er indgivet uden Hensyn til, om der har fulgt behørig Oplysninger med eller ikke, eller er det Meningen, at man først regner fra den Tid, da Andragendet erkendes at være indgivet, ledsaget af de fornødne Oplysninger? Jeg antager, at det Sidste er Meningen, men i dette Tilfælde vilde man i Birteligheden kunne tænke sig, at den Tid, inden hvilken den paaagjældende kommer til at nyde Invalidforsørgelse, kunde blive trukken ud meget længe, idet man stillede sig meget kritisk og maatte mere kritisk, end det var besøiet, med Hensyn til det Punkt, om han har tilveiebragt de fornødne Oplysninger. Man kan meget godt tænke sig dette Tilfælde. Det er forekommet i Pragis flere Gange, at Personer, der have indgivet Andragender, have faaet det Svar, at dem kunde man ikke tage Hensyn til, forinden de og de Oplysninger bleve tilveiebragte. Man har forlangt yderligere Oplysninger. Vedkommende er kommen med yderligere og yderligere Oplysninger, og Resultatet er somme Tider blevet, at Administrationen har erkjendt Andragendet for berettiget. I andre Tilfælde har Administrationen ikke villet gjøre det, saa er Sagen gaaet til Domstolene, og saa have de erklæret Andragendet for berettiget. Men for saa vidt det nu siges, at den paaagjældende maatte langt tilbage i Tiden har indgivet et Andragende, man til Skyende og Sidst erkjender for berettiget, forekommer det mig i alt Fald ikke at være human, om man vilde afskjære ham fra at faae Invalidforsørgelse for den Tid, som maatte være hengaaet mellem de Andragender, der have været inde, og Tilveiebringelsen af de Oplysninger, man til Skyende og Sidst erkjender for at være tilstrækkelige. Hvad dernæst § 3 angaar, saa hedder det, at naar paaagjældende gaar til Domstolene, skal han paastævne Sagen inden 18 Maanedes efter Indgivelsen af det Andragende, der senere har ført til Afslag, og derefter behørig forfølge Sagen. Her maa jeg gjøre en lignende Bemærkning. Jeg tør vel forudsætte, at der i Reglen ikke vil hengaa 18 Maanedes, efter at et Andragende er indgivet, inden Svaret kommer, men